

Utenriksdepartementet
post@mfa.no

Kopi: mfu@mfa.no

Dato: 24.09.2013
Deres ref.:
Vår ref.: 2013/8160 KHOGDAHL

Uttalelse fra Nasjonal institusjon for menneskerettigheter i anledning vurdering av endringer av nasjonal institusjon

1. Innledning

Det vises til høringsbrev og høringsnotat om vurdering av endringer av Nasjonal institusjon for menneskerettigheter (heretter: rapporten) som Utenriksdepartementet har sendt på høring, med frist 24.september 2013.

Norsk senter for menneskerettigheter (SMR) ved Universitetet i Oslo, har inntil videre status som Norges nasjonale institusjon for menneskerettigheter i henhold til kongelig resolusjon av 21. september 2001. Dette gir senteret en formell rolle i overvåkingen av menneskerettighetene nasjonalt i henhold til FNs såkalte Paris-prinsipper.

Som nasjonal institusjon for menneskerettigheter (heretter Nasjonal institusjon eller NI) siden 2002, har vi inngående kjennskap til det substansielle arbeidet for å bidra til større bevissthet om og bedre oppfyllelse av de internasjonalt vedtatte menneskerettighetene i Norge; og til FNs standarder (Paris-prinsippene) og hvordan disse håndheves og utvikles gjennom akkrediteringsordningen i regi av det internasjonale nettverket av *National Human Rights Institutions* (NHRIs).

NI vil i det følgende kommentere på flere forhold. Blant disse vil vi særlig fremheve behov for nærmere diskusjon og avklaring med hensyn til både organisatorisk uavhengighet og autoritet, og ressurser tilpasset lovfestede oppgaver.

Vi gjør oppmerksom på at Universitetet i Oslo avgir en egen uttalelse om enkelte spørsmål som berører det fremtidige forholdet mellom SMR og en ny nasjonal institusjon for menneskerettigheter.

Norsk senter for menneskerettigheter
Postadr.: Postboks 6706 St. Olavs plass,
0130 OSLO
Kontoradr.:

Telefon: 22 84 20 01
Telefaks: 22 84 20 02
postmottak@jus.uio.no
www.humanrights.uio.no
Org.nr.: 971 035 854

Sammendrag av NIs anbefalinger:

- Ansvarlig myndighet (Stortinget) bør pålegge departementet å utrede og konkretisere minst ett alternativt forslag om direkte tilknytning til Stortinget (se punkt 3);
- Ansvarlig departement må utrede økonomiske konsekvenser knyttet til de lovpålagte oppgaver en ny NI forventes å oppfylle (se punkt 4);
- Ansvarlig departement bør vurdere muligheten av å gi ny NI mandat til å kunne ta opp og støtte oppfølging i enkeltsaker av særlig prinsipiell karakter (se punkt 5);
- Dersom den foreslåtte organisasjonsmodellen vedtas,
 - o Bør ikke departementet oppnevne styrerepresentanter (se punkt 6.1);
 - o Bør ansvarlig myndighet (Stortinget) lovfeste behandling og debatt av års- og tematiske rapporter med anbefalinger fra den nasjonale institusjonen (se punkt 6.2);
- Uavhengig av organisasjonsform,
 - o Bør samarbeid og koordinering omfatte ombudene og andre relevante, offentlig oppnevnte instanser, i tillegg til sivile samfunnsaktører (se punkt 7.1);
 - o Bør det sikres mulighet for tilgang til lukkede institusjoner og relevant informasjon (se punkt 7.2);
- Prosessen i forbindelse med nyetablering (se punkt 8):
 - o Ansvarlig departement i samarbeid med Universitetet i Oslo, bør planlegge og gjennomføre en virksomhetsoverdragelse som sikrer kontinuitet og ivaretar ansattes rettigheter ved slik overdragelse;
 - o Ansvarlig departement bør drøfte mulige løsninger og nødvendige vedtak som sikrer at NI-funksjonene ikke opphører i en overgangsperiode.

2. Positivt nasjonalt og internasjonalt med en fullverdig nasjonal institusjon i Norge

Det er gledelig at regjeringen velger å etablere en ny NI i Norge når SMR som et akademisk senter ved Universitetet i Oslo skal avvikle dette ansvaret i nær fremtid. Det er også positivt at regjeringen tar mål av seg til å etablere en Nasjonal institusjon som er i fullt samsvar med FNs krav til slike institusjoner (A-status), og derved muliggjør at vår Nasjonale institusjon kan være en aktiv deltaker og faglig bidragsyter i det internasjonale nettverket av nasjonale institusjoner som nå er etablert i mer enn 100 land.

Rapporten er informativ og leservennlig, og vi ser den som et viktig bidrag til økt kunnskap for mange om hva en nasjonal institusjon er og gjør, nasjonalt så vel som internasjonalt. Respekt for den enkelte slik det kommer til uttrykk i internasjonale menneskerettigheter, er en bærebjelke både i det norske samfunn og i norsk utenrikspolitikk. Det å få en velfungerende Nasjonal institusjon for

menneskerettigheter vil først og fremst styrke utsatte individer og grupper i Norge, men det vil også styrke Norges internasjonale troverdighet og påvirkningsevne for utsatte grupper og individer i andre land.¹

3. Organisatorisk uavhengighet og autoritet bør styrkes gjennom direkte tilknytning til Stortinget

Rapporten peker med rette på at FN åpner for ulike organisasjonsmodeller forutsatt at den modellen som velges er et offentlig organ som ivaretar de krav som oppstilles i Paris-prinsippene.² Staten har dermed stor grad av handlefrihet i hvordan den vil sikre en uavhengig NI med autoritet og legitimitet til å være en effektiv pådriver for å fremme og beskytte menneskerettighetene i Norge. Det må likevel påpekes at det er visse organisatoriske løsninger som anbefales av FNs Høykommissær for menneskerettigheter og UNDP i deres globale arbeid, og derfor står sterkere enn andre.³

Den modellen som rapporten foreslår er å opprette et uavhengig forvaltningsorgan med eget styre, administrativt underlagt Utenriksdepartementet. Dette er en uvanlig modell i internasjonal sammenheng. Vi støtter etablering av en uavhengig institusjon med leder, sekretariat og rådgivende utvalg, men anser ikke hensynet til uavhengighet og autoritet tilstrekkelig ivare tatt gitt den foreslåtte tilknytningen til utøvende myndighet og ledelsesansvar delegert til et styre (se også punkt 6 nedenfor). Vi ser derimot tungtveiende argumenter for at en ny NI bør være direkte tilknyttet Stortinget.

På et åpent diskusjonsmøte som fant sted ved SMR 14.8.13, ble det tydeliggjort at den tverrdepartementale arbeidsgruppen som har jobbet frem grunnlaget for den foreliggende rapporten, kun har hatt mandat til å diskutere – men ikke til å fremme og konkretisere – en ny NI underlagt Stortinget.

Vi synes derfor det er positivt at rapporten synliggjør flere «klare fordeler ved å legge en ny nasjonal institusjon for menneskerettigheter under Stortinget»,⁴ men beklager samtidig at mandatet ikke har gjort det mulig å fremsette og utdype et slikt forslag.

¹ Se rapporten, punkt 12.2.2

² Se rapporten punkt 4.1 og 10.1

³ Se FN publikasjonen «National Human Rights Institutions», Professional Training Series No.4, 2010, s.15 som viser at kommisjons- og ombudsmodellene utgjorde 88% av nasjonale institusjoner globalt

⁴ Se rapporten, punkt 10.3.2 generelt, og 10.3.2.3 spesielt

3.1. Viktige grunner til en NI direkte tilknyttet Stortinget

Rapporten synliggjør, og vi supplerer herved, flere fordeler og viktige grunner til å styrke båndene mellom NI og Stortinget:

- Uavhengighet: En større avstand til regjeringen vil styrke tilliten til den nasjonale institusjonens selvstendige rolle.⁵ Dette er sentralt når NI skal overvåke menneskerettighetssituasjonen og om nødvendig uttale seg kritisk til manglende gjennomføring;
- Autoritet: Nærhet og ansvarlighet overfor de folkevalgte gir status og nødvendig tyngde for effektiv utøvelse av de lovpålagte oppgavene som Stortinget vedtar. Det er naturlig at Stortinget har eierskap til Nasjonal institusjon gitt at den lovgivende forsamling ratifiserer og har det overordnede ansvar for å påse at den utøvende myndighet gjennomfører de internasjonale menneskerettslige forpliktelsene fellesskapet har overfor enkeltpersoner i Norge;
- Ansvarlighet: Stortinget kan utøve sitt oppfølgingsansvar på flere måter, herunder gjennom utnevning av NIs ledelse, høring av strategiske planer, behandling av årlige- og tematiske rapporter og debatt om menneskerettslige spørsmål og anbefalinger fremmet av nasjonal institusjon. Stortinget har ansvar for hele bredden av temaområder som NI har i sitt mandat noe et fagdepartement ikke har;⁶
- Legitimitet: En viktig forutsetning for den nasjonale institusjonens troverdighet er at den både ved opprettelse, etablering og i sin løpende virksomhet, har nær kontakt med og støtte fra det sivile samfunn. Mange menneskerettighetsaktører har ved tidligere anledninger gitt sin støtte til en nær tilknytning mellom NI og Stortinget, bl.a. i forbindelse med Sveaass-utvalgets rapport med forslag om å etablere en menneskerettighetskommisjon underlagt Stortinget;⁷
- Internasjonal anbefaling: Sterke bånd mellom nasjonale institusjoner og nasjonalforsamlingen anbefales av FNs generalsekretær på bakgrunn av anbefaling fra FNs Høykommissær for menneskerettigheter, slik dette er nedfelt i Beograd-prinsippene vedtatt av det internasjonale nettverket av nasjonale institusjoner i 2012.⁸ Støtte til at Stortinget oppnevner overvåkings- og tilsynsfunksjoner med kvalifisert flertall, kan videre avledes av Venezia-kommisjonens ulike uttalelser med referanse til Paris-prinsippene;⁹

⁵ Se rapporten, punkt 10.3.2.3

⁶ Ibid.

⁷ Se rapporten, punkt 6 og 10.3.2.3; se Sveaass-utvalgets rapport, s. 98-103 om kommisjonsmodellen

⁸ Se rapporten, punkt 10.3.2.3

⁹ Ibid.

- **Internasjonalt foregangsland:** En nyetablering av NI i Norge vil bli fulgt med interesse i andre land som har merket seg nedgraderingen til B-status. De nordiske landene er på ingen måte i front når det gjelder den internasjonale utviklingen av nasjonale institusjoner, og bør ikke tjene som eksempler til etterfølgelse i akkurat dette spørsmålet. Det er derfor en gylden anledning for Norge å gå foran med et godt eksempel som tar høyde for den utviklingen som nasjonale institusjoner er gjenstand for. I det perspektivet vil tilknytning til Stortinget markere et nordisk eksempel som styrker statusen for slike institusjoner i land i og utenfor Europa. Dette vil ytterligere styrke vår utenrikspolitiske troverdighet og påvirkningsevne på menneskerettighetsområdet.

3.2. Det er behov for utredning av en NI direkte tilknyttet til Stortinget

På denne bakgrunn ser vi tungtveiende argumenter for beslutningstakere til å vurdere å etablere en nasjonal institusjon med sterkere tilknytning til Stortinget enn det rapporten foreslår. Departementet vil utvilsomt kunne gjøre dette uten lang utredningstid gitt det arbeid som allerede er gjort. En konkret løsning foreligger dessuten i Sveaass-rapporten, og selv om forslaget av departementet ble ansett å være for ekspansivt, kan den nasjonale institusjonen i Skottland tjene som eksempel på en nedskalert løsning i tråd med sistnevnte forslag.¹⁰

Anbefaling:

Ansvarlig myndighet (Stortinget) bør be departementet om å utrede og konkretisere minst ett alternativt forslag om direkte tilknytning til Stortinget, i forbindelse med det videre arbeidet med en Stortingsproposisjon.

4. Ressurser i forhold til lovpålagte oppgaver, fortrinnsvis med ambisjoner

Dagens nasjonale institusjon ved Norsk senter for menneskerettigheter (SMR), har mer enn ti års erfaring med den budsjетrammen som foreslås videreført. Rapporten slår fast at «den foreslåtte organisasjonsformen for en nasjonal institusjon er mulig å gjennomføre innenfor gjeldende budsjетramme på 6,3 millioner kroner».¹¹ Med utgangspunkt i SMRs erfaringer, vil vi hevde at dette ikke medfører riktighet. Det er ikke realistisk selv for en minimalistisk løsning som den

¹⁰ Sveaass-utvalget foreslo etablering av en menneskerettighetskommisjon med 3 heltidskommisjonærer og et sekretariat på 21 personer. Den skotske kommisjonen ledes av 1 heltids- og 3 deltidskommisjonærer og har et sekretariat på 10 personer.

¹¹ Se rapporten, punkt 1. Denne påstanden slås fast i sammendraget hvor det henvises til punkt 12. Punkt 12 sier imidlertid ingenting om økonomiske konsekvenser av forslaget.

foreslått (utdypes i 4.1). Det er også langt under det minstemål av ambisjoner Norge bør ha for en nyetablert Nasjonal institusjon (se 4.2).

4.1. Budsjett i utakt med lovpålagte oppgaver

Reetablering av NI gjennom lovgivning er et viktig og svært positivt skritt i riktig retning. Imidlertid innebærer forslaget ingen reell endring i forhold til dagens NI med hensyn til faglig og operativ virksomhet og kapasitet. Institusjonen får et bredt menneskerettslig mandat, hvilket er bra og i samsvar med de internasjonale kravene (Paris-prinsippene). Rapporten vurderer imidlertid ikke de ressursmessige konsekvenser av å ivareta dette mandatet selv på et minimumsnivå. Rapporten forventer at institusjonen gjennom egne prioriteringer, skal kunne finne løsninger på dette dilemmaet.

Rapporten viser til tre internasjonale anbefalinger for arbeidet med å etablere en ny nasjonal institusjon som ble gitt til NI av det internasjonale akkrediteringsorganet i 2011, gjentatt i 2012. I tillegg til konsultasjon og lovhjemmel, må institusjon «være uavhengig og ha nødvendige ressurser og kapasitet».¹² Imidlertid gis det ingen forklaring eller kostnadsberegninger som underbygger dette.

Det fremsatte forslaget kan ikke dekkes av dagens budsjettramme. Gitt den løsning som er beskrevet, med kompensasjon til styrets medlemmer og direktøravlønning etter statens lederregulativ, må bemanningen ved NI reduseres i forhold til dagens nivå på 5 personer (inkl leder). FNs krav fordrer lovfesting av nødvendige ressurser og kapasitet. Dette er et relativt krav, men en mulig redusert bemanning (*retrogression*) vil kunne bli problematisk i forhold til A-status. En reduksjon av allerede svært begrensede midler til nasjonal institusjon, vil gjøre det brede mandatet og de lovpålagte oppgavene symbolske, uten reelt innhold. Det er problematisk i forhold til Paris-prinsippene.

Vi anser en dobling av dagens budsjett, dvs. en kostnadsramme på NOK 13 millioner, som et minimumsnivå for en velfungerende NI med virksomhet på et svært nøkternt nivå. Til sammenligning kan nevnes at Sivilombudsmannen får et budsjett på samme størrelse som dagens NI for å ivareta et langt snevrere mandat som Nasjonal forebyggende mekanisme under tilleggsprotokollen til FNs torturkonvensjon; Barneombudet har et budsjett på NOK 17 millioner; og både SOM og LDO har budsjetter på over NOK 50 millioner, dog med ressurskrevende individklageordninger.

¹² Se rapporten, punkt 2

4.2. Norge bør ha ambisjoner utover et minimumsnivå

Norge er en aktiv pådriver for menneskerettigheter i sin utenrikspolitikk. Det er derfor en rimelig forventning at Norge ønsker å fremstå som et foregangsland når det gjelder nasjonale institusjoner, ved å unngå en minimalistisk tilnærming. Isteden kunne man se for seg ambisjoner om bedre kjennskap til hva menneskerettigheter er og ikke er; veiledning for utsatte personer; vilje fra myndighetenes side til å innhente råd om menneskerettslige utfordringer; og at Norge NI skal være en aktiv og faglig bidragsyter til det internasjonale nettverket av nasjonale institusjoner.

Dette fordrer en utredning av oppgaver og rimelige forventinger innenfor de ulike lovpålagte virksomhetsområdene. Blant de områder som dagens NI har måttet nedprioritere, mener vi det er særlig viktig å styrke kapasiteten når det gjelder overvåking på hele bredden av NIs mandat; nærmere undersøkelser på problematiske temaområder; undervisning for profesjonsgrupper hvor menneskerettighetene utgjør en særlig utfordring; og veiledningskapasitet overfor enkeltpersoner som mener seg utsatt for overgrep. Her er det helt riktig påpekt av flere, at NI bør være mer aktiv og synlig noe som vil fordre tilleggsressurser.¹³

4.3. Økonomiske konsekvenser må analyseres og beregnes

Uansett hvilket ambisjonsnivå man velger å legge seg på, er det en klar svakhet ved rapporten at den unngår å foreta en konkret vurdering av oppgaver i forhold til budsjett. Det gjør det vanskelig for høringsinstanser og beslutningstagere å se hva som er realistiske forventninger til en ny NI.

Anbefaling:

Ansvarlig departement må utrede økonomiske konsekvenser knyttet til de lovpålagte oppgaver en ny NI forventes å oppfylle, før saken fremmes for Stortinget.

5. Individuell veiledning

Vi støtter som tidligere nevnt, at ny nasjonal institusjon ikke bør gis kompetanse til å behandle klager i enkeltsaker, men heller styrker sin funksjon som veiledningsinstans for enkeltpersoner om nasjonale og internasjonale klageordninger.¹⁴ Vi mener eksisterende ombud, Sivilombudsmannen og Likestillings- og diskrimineringsombudet, bør kunne ivareta individklager knyttet til menneskerettighetene.

Det er imidlertid vår erfaring at tilbudet per i dag ikke er godt nok, bl.a. når det gjelder opplevde menneskerettighetsbrudd innenfor psykiatrien, blant urfolk, nasjonale minoriteter og i behandling

¹³ Se rapporten punkt 5.6 og 6

¹⁴ Se rapporten punkt 8.3

av utlendingssaker. Flere enkeltpersoner som har vært i kontakt med NI eller samarbeidende organisasjoner, har erfart at de ikke har hatt noe sted å henvende seg.

Dette spørsmålet ble tatt opp i Stortinget i juni 2013 ved representantforslag fra Ingjerd Schou (Høyre). Vi kan gi vår tilslutning til hennes utsagn om at vårt sammensatte klagesystem er krevende og vanskelig tilgjengelig for mange. Det er derfor viktig som Justisministeren påpekte i debatten, at veiledning om dette vil være en viktig oppgave for en ny nasjonal institusjon for menneskerettigheter.

Et forslag som vi tidligere har oppfordret den inter-departementale arbeidsgruppen å vurdere nærmere, er muligheten for at en ny NI kan følge og støtte utvalgte enkeltsaker som kan ha særlig prinsipiell betydning, såkalt *emblematic cases*. Dette forslaget er fremsatt i Sveaass-utvalgets rapport,¹⁵ men er ikke utdypet eller vurdert i departementets rapport.

Anbefaling:

Ansvarlig departement bør vurdere muligheten av å gi ny NI mandat til å kunne ta opp og støtte oppfølging i enkeltsaker av særlig prinsipiell karakter.

6. Svakheter ved den foreslåtte organisasjonsformen

6.1. Det må sikres uavhengighet for styret

I utgangspunktet mener vi det er uheldig å ha et styre, idet nasjonal institusjon bør svare direkte til Stortinget. Dersom man likevel velger å oppnevne et styre, må det gjøres endringer i den foreslåtte organisasjonsformen.

Det foreslås delt oppnevningsmyndighet av syv styremedlemmer fordelt på departement (2), Storting (2), Sameting (1) og rådgivende utvalg (2) (se punkt 11.2). Departementet anser at dette vil styrke tilliten til institusjonen og dens uavhengighet i forhold til regjering, Storting og sivilt samfunn. Det vil imidlertid ikke være akseptabelt ut fra Paris-prinsippene, at representanter oppnevnt av departementet har stemmerett.

Dette spørsmålet ble vurdert av ICCs akkrediteringsorgan i 2005 da SMR søkte om A-status. SMRs styre inkluderte på det tidspunkt, en representant fra Utenriksdepartementet som hadde stemmerett. ICC viste til at dette ikke var akseptabelt og representanten fikk deretter observatørstatus.

¹⁵ Se Sveaass-utvalgets rapport, s. 104

Rapporten gjør et skille mellom representasjon fra, versus utnevnt av, departementet. Dette er ikke en distinksjon som vil vinne gehør internasjonalt.¹⁶

Anbefaling:

Dersom den foreslåtte organisasjonsmodellen vedtas, bør ikke departementet oppnevne styrerepresentanter.

6.2. Det bør sikres rapportering til og debatt i Stortinget

Uansett organisasjonsform bør det etableres et nært samarbeid mellom nasjonal institusjon og nasjonalforsamlingen (se argumenter i punkt 3.1. ovenfor). Ansvarlighet i forhold til Stortinget, bør som et minimum innebære behandling av årlige- og tematiske rapporter og debatt om menneskerettslige spørsmål og anbefalinger fremmet av nasjonal institusjon.

Rapporten hevder at det ikke er tradisjon i Norge for at forvaltningsorganer avgir rapport til Stortinget.¹⁷ Det mener vi er misvisende gitt at f.eks. Datatilsynets årsmelding behandles av Stortinget selv om dette tilsynet er et uavhengig forvaltningsorgan underlagt Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet. Tilsvarende praksis i Danmark var en av grunnene til at Danmarks nasjonale institusjon (som er helt uavhengig av forvaltningen) fra og med 2012 har lovfestet rapportering til nasjonalforsamlingen.

Anbefaling:

Dersom den foreslåtte organisasjonsmodellen vedtas, bør ansvarlig myndighet (Stortinget) lovfeste behandling og debatt av års- og tematiske rapporter med anbefalinger fra den nasjonale institusjonen.

7. Andre sentrale forhold uavhengig av organisasjonsform**7.1. Det bør sikres koordinering og samarbeid med ombudene**

Ved etablering av ny NI, er samordning, overblikk og systematisering av et godt utbygd, men fragmentert system svært viktig. Rapporten foreslår å lovfeste et samarbeid med ikke-statlige organisasjoner,¹⁸ men nevner ikke dette i forhold til andre myndighetsoppnevnte instanser. Det ville være naturlig også å omtale samarbeid med ombudene og andre relevante, offentlig oppnevnte instanser som f.eks. Datatilsynet.

¹⁶ ICC General Observations for akkreditering, revidert mars 2013: Vi er blitt kjent med at nevnte retningslinjer stiller spørsmålsteget ved om Stortinget bør være representert i styrende organ, og bør derfor gjennomgå for avklaring.

¹⁷ Se rapporten punkt 11.7

¹⁸ Se Rapporten, punkt 8.2.6 og punkt 13, § 3 (e)

Anbefaling:

Ny NI bør ha som lovfestet oppgave å fremme koordinering og samarbeid med ombudene og andre relevante, offentlig oppnevnte instanser, i tillegg til sivile samfunnsaktører.

7.2. Det må sikres tilgang til lukkede institusjoner og relevant informasjon

Rapporten foreslår å lovfeste en plikt for offentlige instanser å yte den bistand som er nødvendig for at NI kan utføre sine oppgaver (se punkt 9). Dette støttes, men loven bør i tillegg presisere myndighet som kan være nødvendig i forbindelse med utredninger av spesielle tema eller forhold innenfor lukkede institusjoner. Det tilligger en NI å undersøke potensielt kritikkverdige forhold, og den bør derfor, i tråd med Paris-prinsippene, ha tilgang til å innhente alle opplysninger og dokumenter som er nødvendige for å vurdere situasjoner som hører inn under dens myndighet.¹⁹ Vi er derfor uenig i rapportens konklusjon om at slik lovfesting ikke er nødvendig. Barneombudet har slik myndighet,²⁰ uten at ombudet har individuell klageordning som Sivilombudsmannen og Likestillings- og diskrimineringsombudet.

Anbefaling:

Ny NI bør sikres fri adgang til lukkede institusjoner og informasjon relevant for dens myndighetsutøvelse.

8. Virksomhetsoverdragelse og overgangsbestemmelser

Avslutningsvis vil vi påpeke behov for en godt planlagt prosess for å sikre at en nyetablert Nasjonal institusjon kan overta og bygge videre på de erfaringer, arbeidsmetoder, kontakter og andre materielle og immaterielle verdier, som er opparbeidet ved dagens NI. Det samme gjelder ivaretagelse av ansattes rettigheter i en slik prosess.

Kontinuitet i virksomheten og ivaretagelse av ansattes rettigheter ved en virksomhetsoverdragelse, er et ansvar som tilligger UiO i samarbeid med Utenriksdepartementet. Det er tidligere avtalt avvikling av UiOs ansvar som NI innen utgangen av juni 2014. Vi anbefaler samtaler om planlegging opp mot denne tidsfristen ved første anledning.

Det vil i en periode før ny NI formelt etableres kunne oppstå en situasjon med manglende juridisk og praktisk tilknytning for dagens NI. Det er viktig at myndighetene ved ansvarlig departement, tar denne situasjonen opp til drøfting med berørte parter for å finne løsninger og treffe nødvendige vedtak som sikrer at NI-funksjonene ikke opphører i overgangsperioden.

¹⁹ Se Rapporten, punkt 9 og punkt 13, §10

²⁰ Se Lov om barneombud, § 4. (adgang til institusjoner og opplysningsplikt m.v.)

Med vennlig hilsen,

Nils A. Butenschøn
Direktør

Kristin Høgda
Fungerende leder Nasjonal institusjon

Dette dokumentet er godkjent elektronisk ved UiO og er derfor ikke signert.